

kunne bevirke, at et Angreb overhovedet ikke kommer over os. Det, som ligger det ærede Medlem og os Andre imellem, er ingenlunde Spørgsmaalet, saaledes som Mange have villet præcisere det, om, at vi ønske Mere bevilget til Forsvaret, og at han mener, at man kan nøies med Mindre. Jeg erkjender tilfulde, at den danske Rigsdag ingenlunde har været karrig i sine Bevillinger til Forsvarsvæsenet. Jeg erkjender endogsaa, at den danske Rigsdag paa mange Punkter har givet Mere, end den efter min Opfattelse burde give. Jeg skal tillade mig at forklare dette. Der bevilges aarlig ikke ringe Bøvel til Forsvarsvæsenet, men der gives foruden dette endnu til Forsvarsvæsenet for det Tilfælde, hvor det skal anvendes, et Kontingent af Landets Kræfter, der er meget mere værd end de Penge, der gives aarlig; det er nemlig alt det Mandskab, som indkaldes til Fanerne. Min Opfattelse er nu den, at en Hær, der ikke er tilstrækkelig uddannet, ikke er tilstrækkelig vel forst, ikke sammensat paa en forstandig Maade af de forskjellige Vaabenarter, og som ikke har et befæstet Punkt, bag hvilket Hærens Beholdninger kunne gjenmes, og foran hvilket den, om fornødent, kan føre den sidste Kamp, ikke kan vente at tilveiebringe Mere, end at der, naar Kampen kommer, vil blive offret for meget med Menneskeliv, og at, naar et eneste Nederlag er kommet, dermed Alt er forbi, saa at Landet nødes til en Fred, dikteret paa de første og bedste Vilkaar, som det behager Modstanderen at fastsætte. Men min Tro er tillige den, at ved at anvende noget Mere, end vi nu anvende af Penge aarlig til Forsvarsvæsenet, vilde vi i Tilfælde af en Kamp kunne naae en Besparelse af unyttig udgivne Menneskeliv og samtidig aabne Landet en Chance for, at man i længere Tid, selv om man har lidt et første Nederlag i Begyndelsen, kan udholde Kampen, ja maasse endog aabne Landet en Udsigt til, at Forsøg paa Overfald og Angreb imod os ikke finde Sted. Derfor er det, mine Herrer, at det, der altid vil og maa vende tilbage, er ikke blot det pekuniære Spørgsmaal, betragtet udelukkende i og for sig, ikke blot Spørgsmaalet om de Milioner, som vi skulle udgive aarlig til Forsvaret, men det er ogsaa Spørgsmaalet, om vi virkelig have Naad til at lade være at udgive saa Meget, at vi faae fuld Udbytte af vore Penge i det Dieblit, vi skulle staa ligeoverfor. Det er min Opfattelse, og, da jeg har den, vil jeg, modsat det Standpunkt, som er indtaget af det ærede Medlem for Præsident Amtets 6te Valgkreds, modsat hans rent politiske Standpunkt, stille mig paa et rent sagligt Standpunkt, idet jeg siger, at jeg er beredt til at støtte den høitærede Krigsminister helt og fuldt i Gjennemførelsen af den Forsvarsplan, som han har forelagt os; ja, jeg gaar endog videre, idet jeg skal være beredt til at støtte en hvilken som helst Krigsminister i en hvilken som helst Regjering, selv

om det var mine bitterste politiske Modstandere, naar han arbejder for at gjenneføre en lignende Forsvarsplan, thi det er for mig ikke noget politisk Magtspørgsmaal, men det er et Velfærdsanliggende for Landet, som jeg anser det for uforsvarligt at opsætte længere, at faae ordnet paa en forstandig Maade.

Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har denne Gang ikke stillet sig paa et politisk Standpunkt. Der har været Konsekvents mellem hans Udtalelser iaar og de Udtalelser, der fra hans Side foreligger fra tidligere Leiligheder. Han har været konsekvent, men jeg beklager, at han kun har været konsekvent til en vis Grad, at der er kommet et Punkt, hvor han er standset uden at tænke Tanken helt ud. (S. Kjær: Det kommer Altsammen nok, giv blot Tid!) Jeg vil sætte Pris paa, om ærede Medlemmer vilde lade være at afbryde mig; de kunne faae Ordet bagefter, og skulde der saa være noget meget Slaende i deres Bemærkninger, som jeg anser det nødvendigt at imødegaa, kan jeg altid en anden Gang besvare det. Det ærede Medlem fra Veile erkjendte, at vort Forsvar maa indrettes efter de faktiske Forhold; han erkjendte, at vort Fædreland skal forsvares, hvor der er Haab om, at vi kunne forsvare det bedst. Han erkjender at under de ugunstige Eventualiteter for en Krigsføring vil Sjælland efter al Sandsynlighed kunne forudsættes at blive Krigstheatret. Han erkjender, at Mulighed er der for, at det ikke lykkes Flaaden og Hæren som to støttende Værn — en Lande, jeg fuldstændig tiltræder — at forhindre en Landgang, og at man saa vil være nødsaget til at rekruttere til en Kamp foran Kjøbenhavn i de Feltbefæstninger, som han forudsætter ere opfaste i sidste Dieblit. Han udtalte endog det udtrykelig, at han vilde finde det rigtigt og naturligt, at der i Krigens Dieblit opfastes Feltforstandninger om Kjøbenhavn, og han venter og haaber et godt Resultat af Kampen ved disse. Paa dette Punkt er det imidlertid, at det ærede Medlems Konsekvents ophører. Nu ønsker han selv at sætte Punktum, og nu ønsker han, at den høitærede Krigsminister ogsaa havde sat Punktum i sine Anmærkninger og ikke havde tænkt Tanken videre ud. Jeg kunde godt have standset paa dette Punkt; thi Befæstningsspørgsmaalet ligger jo ikke for iaar, men det ærede Medlem har fremdraget det paa en saadan Maade, at der efter min Opfattelse af hans Ord vil kunne udbrages Forventningen om, hvad vi i Krigen kunne præstere ved saadanne i det sidste Dieblit uden tidligere Forberedelse opfaste Feltforstandninger, at jeg anser det for min Pligt bestemt at modsig ham strax. Jeg veed, at, hvad det ærede Medlem siger her i Salen, høres paa med Opmærksomhed af Mange udenfor Salen. Det ærede Medlem har jo saa ofte Leilighed til i Tale og i forskjellige Organer, der staa til hans Raadighed, at